

07-06-07 EEN HEEL SPECIALE DAG

Als ik in januari aan vrienden en collega's vertel dat ik op zeven juni 2007 zeven maal de Alpe d'Huez ga beklimmen, vragen velen me of ik gek geworden ben. Je kan *cinglé* (geschifte) worden van de Mont Ventoux of *fêlé* (getikte) van de Grand Colombier door deze minimaal drie keer in één dag te beklimmen. Op zichzelf staand is dit inderdaad een dwaze onderneming als je dit enkel voor jezelf doet, maar het is een heel ander verhaal als je dit doet voor anderen. Het fietsen is bij de Nederlandse Stichting Alpe d'HuZes enkel een middel om het echte doel te bereiken: zoveel mogelijk geld inzamelen voor onderzoek tegen kanker en voor een betere begeleiding van kankerpatiënten tijdens en na hun behandeling. Het doel van 70 deelnemers en 9 estafetteteams van 7 fietsers is zeven maal naar de top van de Alpe d'Huez: 1060 m hoogteverschil overwinnen over een klim van 12 km of in totaal 7.400 m hoogteverschil, 84 km klimmen, 84 km dalen over 7 x 21 bochten.

De dag begint extra vroeg want om 3 uur loopt de wekker af. Om kwart voor vijf staan mijn fietsmaat Berend en ikzelf aan de startplaats, twee lichtjes op de fiets gemonteerd omdat de eerste klim nog in het donker dient te gebeuren. Berend is meegekomen om me, zoals hij tijdens de zes maanden voorbereiding al had gedaan, verder te ondersteunen in deze actie. Om zeven over vijf laat Peter Kapitein, ambassadeur van de Stichting Alpe d'HuZes, ons los. Twee fietsers gaan er direct als een speer vandoor. Onstuimig als

ik ben, spurt ik onmiddellijk naar hun wiel toe, maar realiseer mij dat de vooropgestelde opdracht voor deze dag heel eenvoudig is: zo lang mogelijk fietsen met een hartfrequentie van ongeveer 140, maar zeker niet hoger om niet te vlug met verzuurde spieren te zitten. Maar wat nu? Het is nog pikdonker en ik kan de cijfertjes op mijn hartslagmeter niet eens lezen. Dan maar op het gevoel verder.

Het is een prachtig spektakel in een overweldigende natuur! Het dal ontwaakt uit de nacht, de lucht blijkt helder te zijn op enkele wolkenflarden en mistvelden tegen de flanken van de ons omringende bergmassieven na. Het is nog bevreemdend stil op dit ogenblik zonder enig verkeer rondom ons. Vier rode fietslichtjes zie ik voor mij, een rist gele lampjes als ik achterom kijk.

Ik let niet echt op de 21 genummerde haarspeldbochten die ook allemaal een naam hebben gekregen. Gewoon trappen tot boven is de boodschap. Na 1.01 uur ben ik boven. Maar boven is deze keer niet echt boven; warme kleding aantrekken en opnieuw naar beneden. Beneden in het dal de overvloedige kleding opnieuw uittrekken, weer trappen tot 12 km verder de tweede

klim erop zit. Het gaat zo steeds maar door op hetzelfde ritme: hartfrequentie tussen 140 en 145, klimtijden 1.01 en 1.02 uur voor de eerste vier beklimmingen. Voorlopig geen verval: goede benen dus. Vijfde klim: hartslag opeens 15 slagen lager, klimtijd: 1.09 uur. Goede benen maar geen superbenen dus vandaag. Zesde klim: de pijn in de rugspieren waar ik al een aantal maanden hinder van ondervind, wordt nu toch wel erger. Enkele stops zijn nodig om zelf de rugspieren wat te masseren om dan weer in een goed ritme verder te kunnen fietsen. Klimtijden vallen nog mee: 1.08 en 1.07, stops inbegrepen, voor de klim nummer 6 en 7.

Drie familieleden zijn meegereisd om mij vandaag dubbel en dik te steunen. Ze staan me boven of beneden op te wachten met warme kleding, een volle drinkbus, een energiereep of een banaan. Vlak na bocht 6 hebben zij de naam van Marie-Jeanne op de weg geschilderd. Met tranen in de ogen passeer ik steeds weer deze plek en denk ik aan onze talloze mooie bergvakanties hier in de wijde omgeving. Ter nagedachtenis en als eerbetoon aan Marie-Jeanne heb ik in december vorig jaar besloten om mij ten

volle in te zetten voor dit goede doel. Vorig jaar moest ik machteloos toekijken hoe zij gesloopt werd door een verschrikkelijke ziekte en door een eindeloze reeks ellendige behandelingen. Het was een ontzettend nare ervaring die ik voor het eerst van zo dichtbij beleefde: een geliefde verliezen en pijnlijke onmacht en hulpeloosheid terzelfder tijd.

Vijftig meter voor de streep steek ik beide armen omhoog, de wijsvingers hoog de lucht in: in de richting van Marie-Jeanne die hierboven is en samen met mijn familieleden die er ook niet meer zijn, nu fier op mij zijn en glimlachend terugkijken op deze dag en die, zoals ikzelf, uiterst tevreden zijn met de 14.000 euro die ik dankzij familie, vrienden, collega's en sponsors bijeen heb gekregen om andere mensen in de toekomst beter te kunnen helpen.

Ik lig uit te huilen boven mijn stuur. Mijn trouwste supporters, Ilse, Lena en Michel, vallen in mijn armen. De emoties worden mij teveel. Een grootse dag loopt ten einde: een dag vol intense emoties, vol mooie herinneringen, vol kwetsbaarheid, vol fysieke en mentale weerbaarheid ook, een dag vol liefde.

Walter Van Impe